№ 14 Warszawa, dnia 21 maja 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 zł. 8 gr., poleconą 1 zł. 28 gr. Prenumerata za kwartał I-szy r. b. 5 zł. 25 gr. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 65 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03 tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Podatki bezpośrednie.

362.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dna 30 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie ustalenia przeciętnej wartości franka złotego za miesiąc kwiecień 1924 r.

Na mocy art. 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) oraz w myśl § 1 i 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1112) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przeciętną wartość franka złotego za miesiąc kwiecień 1924 r. ustala się na 1.800.000 marek.

§ 2. Płatnicy podatku przemysłowego, obowiązani w myśl części pierwszej art. 56 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412) do miesięcznych wpłat, winni przeliczyć obroty, osiągnięte w miesiącu kwietniu 1924 r., na franki złote, według przeciętnej wartości, oznaczonej w paragrafie poprzednim i od tak ustalonego obrotu obliczyć przypadający podatek i dodatki na rzecz związków samorządnych w złotych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(„Monitor Polski" z dn. 5.V 1924 r. Nr. 103, poz. 282).

363

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 kwietnia 1294 r.

w przedmiocie przekazania miejskiej komisji szacunkowej wymiaru państwowego podatku dochodowego na obszarze m. Łodzi.

Na zasadzie art. 128 i art. 130 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu ogłoszonem w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607) zarządza się co następuje:

§ 1. Czynności komisji szacunkowych, przewidziane w części pierwszej art. 31 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu ogłoszonem w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607), dotyczące ustalenia dochodów, podlegających opodatkowaniu na rok podatkowy 1924, oraz wymiar podatku dochodowego na tenże rok dla osób fizycznych i spadków wakujących (nieobjętych), tudzież osób prawnych nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, o ile miejscem opodatkowania wspomnianych podmiotów podatkowych jest w myśl art. 29 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym obszar m. Łodzi, przekazuje się miejskiej komisji szacunkowej, wybranej przez Radę miejską m. Łodzi.

§ 2. Miejska komisja szacunkowa składa się z przewodniczącego, dwóch zastępców mianowanych przez Ministra Skarbu, delegata Skarbu Państwa, wyznaczonego przez dyrektora izby skarbowej, tudzież z dwunastu członków i tyluż zastępców, wybranych przez radę miejską m. Łodzi z grona płatników podatku dochodowego.

Delegatowi Skarbu Państwa służy prawo zgłaszania protestów przeciw uchwałom miejskiej komisji szacunkowej w terminie dwutygodniowym od dnia powzięcia uchwały narówni z przewodniczącym komisji szacunkowej (art. 68 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym).

Przy wyborze członków i zastępców członków miejskiej komisji szacunkowej, mają zastosowanie postanowienia ostatniej części art. 33 oraz art. 37 do 39 powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym.

§ 3. Ustalenie dochodów, podlegających opodatkowaniu, uskutecznienie wymiaru podatku dochodowego, nakładanie grzywien i kar pieniężnych oraz załatwianie odwołań przez miejską komisję szacunkową i jej przewodniczącego odbywać się winno ściśle według postanowień, obowiązujących w tym względzie ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń Ministra Skarbu.

§ 4. Prawa i obowiązki urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych w mieście Łodzi, związane z wymiarem na rok podatkowy 1924 podatku dochodowego na obszarze m. Łodzi w zakresie działalności komisji szacunkowej, względnie jej przewodniczącego, tudzież dotyczące poboru tegoż podatku przechodzą na magistrat m. Łodzi. Natomiast prawa i obowiązki wynikające z postanowień działu II powołanej ustawy o państwowym podatku dochodowym pozostają w kompetencji wymienionych wyżej urzędów skarbowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 15.V 1924 r. Nr. 41, poz. 437).

Opłaty stemplowe.

364

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 maja 1924 r.

w przedmiocie zmiany przepisów o opłatach stemplowych, obowiązujących na obszarze Ziemi Wileńskiej.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315) oraz na mocy art. 1 i 6 ustawy z dn. 19 grudnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1109) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego rozciąga się moc obowiązującą stawek opłat stemplowych, przewidzianych w art. 3 punkcie c) ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach bezpośrednich i stemplowych) na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego (Dz U. R. P. Nr. 73, poz. 498) oraz w ustępie a) pozycji 13 taryfy stemplowej, wprowadzonej rozporządzeniem b. Generał-Gubernatora warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. Rozp. Nr. 40, poz. 127) w brzmieniu ustalonem w § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 kwietnia 1924 r. w sprawie zastosowania złotego do opłat stemplowych i podatku giełdowego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 392).

§ 2. Na skutek zarządzenia, zawartego w § 1, stawka w wysokości 2%, wymieniona w art. 7, 9 i 14 dekretu Nr. 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. w przedmiocie podatku stemplowego (Dz. Urz. T. K. Rz. Litwy Środkowej Nr. 1, z 1922 r.) o ile dotyczy: odstąpienia praw i należności, kupna ruchomości, obligów oraz aktów zastawu, ulega obniżeniu na 1%.

§ 3. Na skutek zarządzenia, zawartego w § 1, opłata od umów o najem lub dzierżawę nieruchomości ma być wymierzana według następujących stawek, których wysokość zależy od ceny najmu lub dzierżawy wraz ze świadczeniami dodatkowemi, należącej się za rok jeden:

Przy cenie najmu lub dzierżawy, wynoszącej rocznie:					Stawka wynosi:
ponad	125	do	610	zł.	0,2%
„	610	„	1.230	„	0,3%
„	1.230	„	2.460	„	0,4%
„	2.460	„	4.920	„	0,6%
„	4.920	„	7.380	„	0,8%
„	7.380	„	9.840	„	1%
„	9.840	„	12.300	„	1,2%
„	12.300	„	14.760	„	1,4%
„	14.760	„	17.220	„	1,6%
„	17.220	„	19.680	„	1,7%
„	19.680	„	22.140	„	1,8%
„	22.140	„	24.600	„	1,9%
„	24.600				2%

§ 4. W art. 20 dekretu Nr. 446 Prezesa Tymczasowej Komisji. Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. w przedmiocie podatku stemplowego (Dz. Urz. T. K. Rz. Litwy Środkowej Nr. 1 z 1922 r.) ulegają skreśleniu wyrazy „towarów i innych majętności".

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 10.V 1924 r. Nr. 39, poz. 421).

365.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 kwietnia 1924 r.

w sprawie zastosowania złotego do opłat stemplowych na obszarze górnośląskiej części wowojewództwa śląskiego.

Na podstawie § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskej z dn. 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34 poz. 351) zarządza się co następuje:

§ 1. Kwoty, wymienione:

1) w pruskiej ustawie o podatku stemplowym w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem pruskiego Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1909 r. (Zb. praw str. 535),

2) w niemieckiej ustawie o podatku stemplowym, w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Pr. Rzeszy niem. str. 799), a ostatnio ustalone w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 195) przelicza się na złote w sposób podany w §§ 2 do 25.

I. Kwoty, zawarte w taryfie stemplowej pruskiej.

§ 2. Stawkę wymienioną w poz. 4 („przysposobienie") zmienia się z kwoty 112.000.000 mk. na 60 zł.

§ 3. W pozycji 11 („wyciągi") zmienia się:

stawkę	1.790.000 mk. na	. . . . .	1 zł.
„	770.000 mk. na	. . . . .	40 gr.

§ 4. W pozycji 18 („kontrakty małżeńskie") zmienia się:

kwotę	13.350.000.000	mk.	na	7400 zł.
stawkę	11.200 000	mk.	na	6 zł.
„	3.360.000	mk	na	2 zł.

§ 5. W pozycji 22 („zezwolenia") zmienia się: kwotę podstawy wymiaru w wysokości:

2.240.000.000	mk.	na	1.240	zł.
11 200 000.000	„	„	6.220	„
22.400.000.000	„	„	12.440	„
44.800.000 000	„	„	24 880	„
112 000.000.000	„	„	62.200	„
168.000.000.000	„	„	93 300	„
224.000.000.000	„	„	124.000	„

stawkę w wysokości:

2 240.000	mk.	na	1	zł. 30 gr.
3.360 000	„	„	2	„
5.560.000	„	„	3	„
11 200.000	„	„	6	„
22.400 000	„	„	12	„
33 600 000	„	„	18	„
44 800.000	„	„	24	„
89 600 000	„	„	48	„
112.000.000	„	„	62	„
168.000 000	„	„	93	„
224 000.000	„	„	124	„
336.000.000	„	„	180	„
448.000.000	„	„	240	„
784.000.000	„	„	435	„
1 120 000.000	„	„	600	„

§ 6. W pozycji 31 („karty łowieckie") zmienie się stawki w sposób następujący:

3.360.000	mk.	na	2	zł.
16 800.000	„	„	10	„
22.400 000	„	„	12	„ 50 gr.
112 000.000	„	„	62	„

§ 7. W pozycji 33 („konsolidacja własności górniczej") zmienia się:

kwotę	22.400.000.000	mk.	na	12440	zł.
stawkę	672.000 000	„	„	370	„
„	67 200.000	„	„	37	„

§ 8. W pozycji 39 („widowiska) zmienia się:

stawkę	22 400 000	mk.	na	12	zł.
„	11 200 000	„	„	6	„
„	6.720.000	„	„	3	„ 70 gr.
„	4.480.000	„	„	2	„ 50 „
„	2 240.000	„	„	1	„ 30 „
„	1 120.000	„	„	—	— 60 „

§ 9. Stawkę, wymienioną w pozycji 40 („zaprzysiężeni maklerzy"), zmienia się z kwoty 56.000.000 mk. na 30 zł.

§ 10. Stawkę, wymienioną w pozycji 42 („zmiany nazwisk"), zmienia się z kwoty 384.000.000 mk. na 210 zł.

§ 11. Stawkę, wymienioną w ustępach 1 i 3 w pozycji 43 („akty nadania obywatelstwa"), zmienia się z kwoty 89.600.000 mk. na 50 zł.

§ 12. W pozycji 48 („kontrakty dzierżawy i najmu") zmienia się kwoty określające podstawę wymiaru w sposób następujący:

a) w dziale I. 1. (1) kwotę	360	mk	na	440	zł.
„	400	„	„	490	„
„	500	„	„	610	„
„	1 000	„	„	1 230	„
„	2.000	„	„	2.460	„
„	3.000	„	„	3.690	„
„	4 000	„	„	4 920	„
„	5.000	„	„	6 150	„
„	6 000	„	„	7.380	„
„	7 000	„	„	8 610	„
„	8.000	„	„	9 840	„
„	9.000	„	„	11 070	„
„	10 000	„	„	12 300	„

	„	11 000	„	„	13 530 „
	„	12 000	„	„	14.760 „
	„	13 000	„	„	16 000 „
	„	14.000	„	„	17.220 „
	„	16.000	„	„	19 680 „
	„	18.000	„	„	22.140 „
	„	20.000	„	„	24.600 „
b) w dziale I. 2 (4) kwotę		300	mk	na	370 zł.
	„	500	„	„	610 „
	„	1.500	„	„	1 840 „
	„	3.000	„	„	3 690 „
	„	6 000	„	„	7 380 „
	„	8 000	„	„	9.840 „

c) w dziale I. (7) „Uwolnienia“ ustęp 1:

kwotę 360 mk na 440 zł.
„ 300 „ „ 370 „

d) w dziale I. (18) kwotę 360 mk. na 440 zł.
„ 300 „ „ 370 „
„ 150 „ „ 180 „

§ 13. Stawkę, wymienioną w pozycji 51 („godzina policyjna“), zmienia się z kwoty 56.000.000 mk. na 30 zł.

§ 14. Stawkę, wymienioną w pozycji 57 („orzeczenia sądów polubownych“), zmienia się z kwoty 224.000.000 mk. na 125 zł.

§ 15. W pozycji 59 („zabezpieczenia praw“) zmienia się:

kwotę podstawy wymiaru w wysokości:

1.335.000.000 mk. na 750 zł.
2.670 000 000 „ „ 1.500 „
22.400.000.000 „ „ 12 400 „

stawkę w wysokości:

1.120.000 mk. na 60 gr.
2.240 000 „ „ 1 zł. 30 „
3 360 000 „ „ 2 „
11 200 000 „ „ 6 „

§ 16. W pozycji 66 („rozporządzenia ostatniej woli“) zmienia się:

kwotę podstawy wymiaru w wysokości:

2 240.000 000 mk. na 1.230 zł.
22.400 000.000 „ „ 12.300 „
44 800.000.000 „ „ 24 600 „
112.000 000 000 „ „ 61.500 „
448 000 000.000 „ „ 246 000 „
672 000 000.000 „ „ 370.000 „
1.120 000.000.000 „ „ 615 000 „

stawkę w wysokości:

6.720.000 mk. na 3 zł. 70 gr.
11.200 000 „ „ 6 „
22.400.000 „ „ 12 „
33 600.000 „ „ 18 „
44 800.000 „ „ 24 „
67.200.000 „ „ 36 „
89 600.000 „ „ 48 „
112.000 000 „ „ 60 „

§ 17. Stawkę, wymienioną w pozycji 68 („nadanie własności górniczej“), zmienia się z kwoty 1,120.000.000 mk. na 600 zł.; najniższą stawkę opłaty zmienia się z kwoty 100 mk. na 125 zł.

§ 18. Stawkę 380.000 mk., przewidzianą co do umów, których przedmiot nie da się ocenić, w § 21 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 1, poz. 6) względnie w § 2, punkcie 16 roporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19 poz. 195), zmienia się na20 gr.

§ 19. W ustępach 1 do 4 pozycji 73 („pełnomocnictwa, upoważnienia i zlecenia“) w brzmieniu, ustalonem w § 22 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 1, poz. 6) względnie w § 2, punkcie 17 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 195) zmienia się:

kwotę 3.800 000 mk. na 2 zł.
„ 1 280 000 „ „ — 70 gr.

§ 20. W pozycji 77 („świadectwa urzędowe w sprawach prywatnych“) w brzmieniu ustalonem w § 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 1, poz. 6) względnie w § 2, punkcie 18 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. N. 19, poz. 195) zmienia się:

stawkę 380.000 mk. na 20 gr.
„ 3.800 000 „ „ 2 zł. —
„ 770 000 „ „ — 40 gr.

§ 21. Stawkę opłaty stałej, określonej w § 24 rozporządzenia Minitra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r .Nr. 1, poz. 6) zmienia się z kwoty 380.000 mk. na 20 gr.

II. Kwoty, zawarte w taryfie stemlowej niemieckiej.

§ 22. 1) W pozycji 1. A. f. zmienia się:

stawkę 1 120.000 000 mk. na 600 zł.
„ 220.000.000 „ „ 124 „

2) W pozycji 1. B. („kuksy“) zmienia się stawkę 11.200.000 mk. na 6 zł.

Stawki ustalone na 50 mk. w pozycji 2 („zapisy dłużne“) podwyższone na 42.000.000 mk. w ustępie ostatnim § 25 rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 1, poz. 6), a ostatnio ustalone na 112.000.000 mk. rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 195) zmienia się na 60 zł.

§ 23. Stawkę opłaty stałej, określonej w § 26 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 1, poz. 6), zmienia się z kwoty 308.000 mk. na 20 gr.

§ 24. Stawkę, określającą najwyższy wymiar kar pieniężnych (§ 29 rozporządzenia powołanego w § 23), zmienia się z kwoty 382.000.000 marek na 210 zł.

III. Przepisy końcowe.

§ 25. Daniny publiczne, wymienione w rozporządzeniu niniejszym, oraz podatek od nabycia nieruchomości, jak również wiążące się z niemi kary pieniężne, będą — począwszy od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego — obliczane i wymierzane w złotych.

O ile obowiązek do uiszczenia opłaty powstał przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, będzie stosowany § 31 (ustępy pierwszy i drugi) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 1, poz. 6) z tą zmianą, że należność, obliczoną we frankach złotych, wyrazi się ostatecznie w złotych.

Karę, określoną w ustępie trzecim powołanego § 31 wymierzy się odrazu w złotych, we-

dług stawki, obowiązującej w chwili wydania decyzji o karze.

O ile obowiązek do uiszczenia opłaty powstanie po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia a przed dniem 1 lipca 1924 r., a zarazem podstawa wymiaru będzie określona w markach polskich, zastosuje się powołany § 31 z tą zmianą, że celem przeliczenia należytości obliczonej w markach polskich na złote, podzieli się ową należność przez 1,800.000.

§ 26. W wypadkach, w których opłatę stemplową uiszcza się za pomocą znaczków stemplowych, można aż do dalszego zarządzenia używać znaczków, których wartość jest wyrażona w markach polskich. W tym celu przelicza się sumę opłaty, ustaloną w złotych, na marki polskie, mnożąc przez 1.800.000 i zaokrąglając iloczyn — jeśli nie jest podzielny przez 10.000—wzwyż na kwotę, która jest w ten sposób podzielna.

§ 27. Przepisy o zastosowaniu złotego do opłat stemplowych od weksli zawiera osobne rozporządzenie.

§ 28. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w ośm dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dn. 14.V 1924 r. Nr. 40, poz. 430).

Podatki konsumcyjne.

366.

OKÓLNIK L. 4037/D. A. M.—W. A.

w sprawie badania oleju rycynowego.

Do Izb Skarbowych—Wydział IV (wszystkie) i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

Instrukcje z dnia 30.VI 1919 r. L. 5678 (Dz. Urz. M. S. Nr. 24 p. 343) o badaniu środków skażających uzupełnia się następującem pouczeniem o badaniu oleju rycynowego:

1. Wygląd zewnętrzny. Olej rycynowy powinien posiadać przy ciepłocie pokojowej wygląd gęstego ciągliwego oleju, barwy jasno-żółtawej.

2. Rozpuszczalność w spirytusie. 5 g. oleju rycynowego powinny rozpuszczać się całkowicie w 15 g. spirytusu mocy 90° Tr. przy ciepłocie pokojowej.

3. Zawartość kwasu wolnego. Mięszanina 5 g. oleju rycynowego i 25 ctm.³ spirytusu mocy 90° Tr. z dodatkiem kilku kropli rozczynu spirytusowego fenolftaleiny powinna zabarwić się na czerwono po dodaniu nie więcej niż 5 ctm.³ decynormalnego ługu potasowego.

Warszawa, dnia 2 maja 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Dr. Głowacki

Dyrektor Departamentu.

367.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 maja 1924 r.

w przedmiocie wydania Instrukcji służbowej dla Inspektorów ministerjalnych, ustanowionych przy Departamencie Akcyz i Monopolów.

Na zasadzie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1924 r. w sprawie Statutu Organizacyjnego Ministerstwa Skarbu („Monitor Polski“ z dn. 18 marca 1924 r. Nr. 65, Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9, poz. 267) zarządzam, co następuje:

I. Przeznaczenie Inspektorów ministerjalnych.

Inspektorowie ministerjalni, ustanowieni przy Departamencie Akcyz i Monopolów (§ 7 p. e, Statutu Organizacyjnego), powołani są do lustracji przedsiębiorstw produkcji i sprzedaży artykułów podlegających opłatom akcyzowym i monopolowym, oraz do kontrolowania urzędników skarbowych, wykonywujących nadzór nad produkcją i handlem artykułów akcyzowych i monopolowych, bądź to bezpośrednio (urzędnicy kontroli skarbowej), bądź pośrednio (rewizorowie skarbowi przy Izbach skarbowych, urzędnicy IV wydziałów Izb, oraz Naczelnicy i urzędnicy Urzędów skarbowych akcyz i monopolów). W szczególności obowiązkiem Inspektorów ministerjalnych jest stwierdzać przez częste i bezpośrednie zetknięcie się z powyż wspomnianemi organami, czy nadzór ich jest celowy i skuteczny i czy odpowiada przepisom, a w razie dostrzeżenia jakichkolwiek w tym względzie uchybień, donosić o tem Departamentowi Akcyz i Monopolów celem wydania stosownych zarządzeń.

Inspektorowie ministerjalni są obowiązani wygotowywać na żądanie Departamentu Akcyz i Monopolów opinje fachowe w sprawach, dotyczących podatków pośrednich (akcyz) i monopolów, oraz opinje o urzędnikach akcyzowych swego rejonu lustracyjnego. Inspektorowie ministerjalni winni czuwać stale nad tem, aby działalność ustanowionych przy Izbach skarbowych rewizorów akcyzowych odpowiadała należycie celowi. Dla umożliwienia tego zadania będą Izby skarbowe przedkładały miesięczne dzienniki służbowe tychże rewizorów Departamentowi Akcyz i Monopolów celem przejrzenia ich przez Inspektorów ministerjalnych. Ci ostatni winni potwierdzić podpisem i datą zbadanie treści każdego dziennika i ewentualnie wpisać swoje uwa-

gi i życzena. Przejrzane przez Inspektorów ministerjalnych dzienniki zwrócone zostaną następnie Izbom skarbowym celem ewentualnego wydania stosownych zarządzeń.

II. Stanowisko służbowe Inspektorów ministerjalnych.

Inspektorowie ministerjalni są organami lustracyjnemi Departamentu Akcyz i Monopolów, przydzielonemi do Wydziału Instrukcyjno-Rewizyjnego i mogą być używani w zasadzie tylko do czynności w ustępie I określonych. W stosunku do urzędników pracujących w dziale podatków pośrednich i monopolów, oraz organów wykonawczych władz skarbowych tegoż działu (urzędników kontroli skarbowej) przysługują Inspektorom ministerjalnym podczas objazdów prawa samego Ministerstwa Skarbu, z wyjątkiem prawa nakładania kar dyscyplinarnych i są oni uprawnieni i obowiązani robić zaraz na miejscu użytek z tych praw we wszystkich wypadkach, w których dobro służby wymaga koniecznie wydania jakiegoś zarządzenia, a zwłoka grozi stratą dla Skarbu Państwa. O wydaniu takiego zarządzenia obowiązani są oni donosić zaraz Departamentowi Akcyz i Monopolów i zawiadamiać o niem Dyrektora właściwej Izby skarbowej.

W stosunku do przedsiębiorstw służą Inspektorom ministerjalnym prawa, określone w art. 3 ustawy z dn. 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z r. 1924, Nr. 5, poz. 37), w szczególności prawo kontrolowania i przeszukania zakładów przemysłowych, podlegających urzędowemu dozorowi skarbowemu, oraz rewizji dokumentów i ksiąg tych przedsiębiorstw.

Również wolno Inspektorom ministerjalnym dokonywać rewizji pomieszczeń w wypadkach określonych w art. 4 lit. b) powyższej ustawy, stosując się ściśle do przepisów tejże ustawy.

O każdej tego rodzaju czynności obowiązani są — niezależnie od zamieszczenia tego w dzienniku służbowym — donosić natychmiast Departamentowi Akcyz i Monopolów, celem wydania dalszych stosownych zarządzeń, oraz zawiadamiać o niej Dyrektora właściwej Izby skarbowej.

III. Podróże służbowe.

Każdemu Inspektorowi ministerjalnemu wyznacza Dyrektor Departamentu Akcyz i Monopolów w pierwszych dniach stycznia na cały jednoroczny okres czasu rejon lustracyjny, obejmujący okręgi administracyjne kilku Izb skarbowych. Przy rozdziale rejonów lustracyjnych należy baczyć na to, aby każdy Inspektor ministerjalny mógł poznać w całej pełni wszystkie przedsiębiorstwa akcyzowe i monopolowe w całem Państwie, oraz wszystkich urzędników zajętych w służbie akcyzowej.

Inspektor ministerjalny obowiązany jest przedstawić do 5 dnia każdego miesiąca plan zamierzonych w dotyczącym miesiącu podróży służbowych i wolno mu udać się w podróż służbową dopiero po zatwierdzeniu tego planu przez Dyrektora Departamentu Akcyz i Monopolów względnie tegoż zastępcę. Niezależnie od tego Dyrektor Departamentu, względnie tegoż zastępca, może polecić Inspektorowi ministerjalnemu uskutecznić podróż służbową celem przeprowadzenia dochodzeń w sprawie poszczególnej. O wyniku takich dochodzeń przedkłada Inspektor ministerjalny sprawozdanie. O każdej zamierzonej podróży służbowej obowiązany jest Inspektor ministerjalny zameldować Naczelnikowi Wydziału Instrukcyjno-Rewizyjnego, jak niemniej zameldować temuż o powrocie z danej podróży. Naczelnik Wydziału Instrukcyjno-Rewizyjnego prowadzi ewidencję podróży służbowych Inspektorów ministerjalnych i raportuje o nich Dyrektorowi Departamentu Akcyz i Monopolów względnie tegoż zastępcy.

Inspektorowie ministerjalni obowiązani są w ciągu roku skontrolować o ile możności wszystkie przedsiębiorstwa, oraz zlustrować wszystkie Władze i Urzędy, oraz organa wykonawcze (kontrola skarbowa) w swym rejonie lustracyjnym. Do pomocy przy kontrolowaniu lub przeszukiwaniu przedsiębiorstw wolno mu używać przynależnego urzędnika kontroli skarbowej, którego nazwisko i charakter służbowy należy wyszczególnić w dzienniku służbowym.

IV. Dziennik służbowy.

Inspektor ministerjalny prowadzi dziennik służbowy, do którego w sposób jasny i zwięzły wpisuje wszelkie dokonane w czasie objazdu czynności służbowe. W szczególności należy w dzienniku podać dzień, miesiąc i rok czynności służbowej, rodzaj przedsiębiorstwa poddanego kontroli, nazwisko i adres przedsiębiorcy, stan w jakim dane przedsiębiorstwo znaleziono, dalej spostrzeżenie poczynione co do sposobu nadzorowania tego przedsiębiorstwa przez organa urzędowe Izby, względnie Urzędu akcyzowego lub przez urzędników kontroli skarbowej, poczynione doraźne zarządzenia, udzielone wskazówki i t. p. Dziennik służbowy, który ma przedstawiać dokładny obraz działalności służbowej Inspektora ministerjalnego podczas jego podróży służbowych, należy zamknąć z końcem miesiąca i najpóźniej do 5 dnia następującego miesiąca przedłożyć Dyrektorowi Departamentu Akcyz i Monopolów, celem wydania stosownych zarządzeń.

V.

Instrukcja niniejsza wchodzi natychmiast w życie.

Inspektorowie ministerjalni przedłożą Dyrektorowi Departamentu Akcyz i Monopoli swoje dzienniki służbowe po raz pierwszy do dnia 5 czerwca 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Monopol tytoniowy.

368.

OKÓLNIK L. 6506/IV

w sprawie funkcjonowania hurtowni rejonowych.

Do Izb Skarbowych w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku i Warszawie,

Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych w Warszawie, Łodzi, Radomiu i Kowlu i

Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych w Białymstoku, Kaliszu, Kielcach i Lublinie.

Od pewnego czasu wytworzyły się na obszarze b. Kongresówki i Województwa Wołyńskiego w wysokim stopniu niezdrowe i dla Skarbu Państwa szkodliwe stosunki w handlu wyrobami tytoniowymi, spowodowane w głównej mierze nienależytem funkcjonowaniem rejonowych hurtowni tytoniowych, których koncesjonarjusze dla braku odpowiedniego kapitału lub rzutkości kupieckiej bądźto wcale nie wykupują kontyngentów rządowych wyrobów tytoniowych, bądź też tylko w bardzo nieznacznej ilości, niewystarczającej do dostatecznego aprowidowania rejonu

Przypominając Izbom treść okólnika z dnia 10 stycznia 1924 r. L. 5019/Pr/23 zarządza się dodatkowo co następuje:

I. W wypadkach, gdy rejonowy hurtownik:

a) przez przeciąg 2 miesięcy nie pobierze wogóle rządowych wyrobów tytoniowych w Państwowym Magazynie,

b) nie wykupi dwukrotnie kontyngentu rządowych wyrobów tytoniowych w przepisanej wysokości (§ 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1924 r. Dz. U. Rz. Pol. Nr. 16, poz. 161).

c) nie zaopatruje należycie przydzielonych do niego detalistów — zarządzać będą Urzędy Skarbowej Akcyz i Monopolów po myśli art. 33 ustęp ostatni ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monoppolu tytoniowym (Dz. Urz. R. Pol. Nr. 47 poz. 409) oraz § 9 ustęp 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 285) i § 5 rozporządzenia z dnia 6 lutego 1924 r. (Dz. U. R. Pol. Nr. 16, poz. 161) natychmiastowe ściągnięcie koncesji odnośnemu hurtownikowi i jednoczesne ustanowienie tymczasowego zawiadowcy z pośród detalicznych sprzedawców wzgl. w razie potrzeby z pośród osób, które dotychczas nie trudniły sie handlem wyrobami tytoniowemi. Przy ustanawianiu tymczasowego zawiadowcy ewentualnie przez najbliższy inspektorat Kontroli Skarbowej, należy mieć na względzie, by zawiadowca taki rozporządzał odpowiednim kapitałem i lokalem, i dawał bezwzględną pewność należytego prowadzenia hurtowni.

Przy równych warunkach pod tymi względami (lokal, kapitał, pewność należytego prowadzenia hurtowni) pierwszeństwo mieć mają osoby uprzywilejowane.

O usunięciu hurtownika, ustanowieniu tymczasowego zawiadowcy zawiadamiać będą Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów wzgl. Inspektoraty Kontroli Skarbowej w drodze służbowej Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego i zarządzać jednocześnie rozpisywaniem postępowań konkursowych. Wyniki konkursów uzupełnione jak najdokładniej wiarogodnymi dowodami co do rozporządzenia przez każdego z kompetentów lokalem i kapitałem lub kredytem w wysokości jednomiesięcznego przypuszczalnego obrotu hurtowni przedkładać należy DPMT. w możliwie szybkim tempie.

Zwraca się uwagę Izb, że powtarzające się dotychczas dosyć często wypadki w których całe powiaty z powodu niefunkcjonowania hurtowni i nieustanowienia natychmiast odpowiednich tymczasowych zawiadowców pozbawione były źródeł zakupu rządowych wyrobów tytoniowych, muszą odtąd zniknąć na powołane zaś do kontroli przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych Urzędy i Organa Kontroli Skarbowej nakłada się obowiązek jaknajpilniejszego badania rynku tytoniowego—i niedopuszczania w żadnym wypadku do zastoju w funkcjonowaniu hurtowni tytoniowych.

W razie skonstatowania opieszałości ze strony Urzędów i organów kontroli Skarbowej w wykonywaniu zarządzeń zawartych we wspomnianym na wstępie okólniku i w załączonem rozporządzeniu, będą winni urzędnicy pociągani do najsurowszej odpowiedzialności dyscyplinarnej.

II. Celem ułatwienia władzom i Urzędom Skarbowym wykonywania zarządzeń, zawartych w ustępie 1) Państwowe Fabryki i Magazyny wyrobów tytoniowych przesyłać będą Izbom Skarbowym wykazy hurtowników, którzy przez przeciąg 2 miesięcy nie pobrali towaru z ich magazynów wzgl. nie wybrali kontyngentów w przepisanej wysokości. Po otrzymaniu wykazów takich Izby Skarbowe przesyłać je będą odnośnym Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów celem wydania zarządzeń po myśli ustępu I niniejszego okólnika.

III. Niezależnie od przedkładać się mających Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytuniowego relacji na wypadek usunięcia hurtownika i ustanowieniu tymczasowego zawiadowcy (ustęp 1) przedkładać będą Izby Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytuniowego w terminach co 2 miesiące szczegółowe sprawozdania o funkcjonowaniu leżących w ich okręgach hurtowni tytoniowych z podaniem:

a) ilości wykupionego przez hurtownię w każdym miesiącu towaru rządowego i prywatnych fabryk,

b) opinji, czy wykupione kontyngenty były wystarczające dla zaspokojenia zapotrzebowania rejonu hurtowni,

c) wydanych zarządzeń,

d) wniosków.

IV. Zarządzenia zawarte w ustępie 2 okólnika z dnia 10 stycznia 1924 r. L: 5019/Pr./24 od-

nośnie analogicznej kontroli detalicznych sprzedawców pozostają nadal w mocy.

V. Izby Skarbowe oraz Państwowe Fabryki i Magazyny wyrobów tytoniowych potwierdzą DPMT. odbiór niniejszego okólnika.

Za Ministra Skarbu:
(—) Dr. Głowacki.
Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

369.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia o dopuszczaniu przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwieniu formalności celnych.

Na podstawie art. 17 i 21 rozporządzenia Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) oraz art. 4 ustawy z dn. 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość kaucji ustalonej w p. a) art. 4 rozporządzenia z dnia 6 października 1920 r. w przedmiocie dopuszczania przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 686) określa się na cztery tysiące pięćset złotych.

§ 2. Wysokość kaucji ustalonej w pkt. b) art. 4 rozporządzenia wymienionego w § 1 określa się na jeden tysiąc sto dwadzieścia pięć złotych.

§ 3. Wysokość kaucji ustalonej w art. 4 ustęp trzeci rozporządzenia wymienionego w § 1 określa się na jeden tysiąc sto dwadzieścia pięć złotych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem ogłoszenia.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 16.X 1922 r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia o dopuszczaniu przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 862).

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 10.V 1924 r. Nr. 39, poz. 417).

370.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1924 r.

w sprawie uzupełnienia § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1923 r. w przedmiocie wykonania postanowień art. 14 Rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej.

Na zasadzie art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się w wykonaniu postanowień art. 14 powyższego rozporządzenia w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 24 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 372), co następuje:

§ 1. Paragraf 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1923 r. (Mon. Polski Nr. 295, poz. 424) uzupełnia się w sposób następujący:

„Monety złote winny mieć wagę normalną. Starte, nadpiłowane, obcięte lub w jakikolwiek inny sposób uszkodzone monety wykluczone są od przyjęcia.

W mejsce monet złotych cło może być za specjalnem zezwoleniem Ministerstwa Skarbu uiszczane również złotem w stopach, z uwidocznionemi na nich cechami państwowgeo urzędu probierczego: w urzędach celnych Rzeczypospolitej Polskiej — polskiego, w urzędach celnych na obszarze Wolnego Miasta Gdańska — gdańskiego, względnie angielskiego.

Wartość jednego grama czystego złota określa się, aż do odwołania na 3,44 (trzy całe i czterdzieści cztery setne) złotego.

§ 2. Rozporzadzenie ninijsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski

Monitor Polski z dnia 5 maja 1924 r. Nr. 103, poz. 283).

371.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 maja 1924 r.

w przedmiocie przerachowania na złote sum pieniężnych ustalonych w markach polskich ustawą z dnia 26 września 1922 r. o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemytnictwa oraz rozporządzeniem wykonawczem do tej ustawy z dn. 24 listopada 1922 r.

Na podstawie art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351) zarządza się co następuje:

§ 1. Określona w art. 9 ustawy z dn. 26 września 192 r. o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemytnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 950) kwota w wysokości „od 2.000 do 15.000 mk.“ zastępuje się kwotą w wysokości „od 0,5 do 4 złotych“.

§ 2. Określona w art. 11 tejże ustawy oraz w § 15 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 listopada 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 968) kwota 250.000 mk.“, do której upoważnione są urzędy celne, przyznawane nagrody wypłacać we własnym zakresie działania, ustala się w kwocie „60 złotych“.

§ 3. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 14/V 1924 r. Nr. 40, poz. 431).

372.

OKÓLNIK L. DC/4121/I/24

w sprawie ustalenia nowych opłat za druki.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz Urzędów Celnych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Opłaty za wyszczególnione niżej druki ustala się od dnia 15 maja r. b. jak następuje:

1) za druki na deklaracje celne formatu mniejszego (wzory Nr. 269 i 999) za 1 egzemplarz	25 groszy
2) za druki na poświadczenia wystepu zagranicę środków lokomocji (wzór Nr. 279) za 1 poświadczenie	50 „
3) za druki na poświadczenie wywozu opakowania (wzór Nr. 1108) za 1 poświadczenie	25 „
Za druki na zaświadczenia używane przy przewozie towarów drogami wodnemi:	
4) Nr. 1251 za 1 egzemplarz . .	20 „
5) Nr. 1252 za 1 egzemplarz . .	15 „
6) Nr. 1253 za 1 egzemplarz . .	20 „

Równocześnie uchyla się ceny druków wymienione w okólniku z dnia 13 lutego 1924 r. L. DC/1023/I/24 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6, poz. 193 z r. b.).

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1294 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Kutschera.

w z. Dyrektor Departamentu Ceł.

373.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 kwietnia 1924 r

w przedmiocie uzupełnienia paragrafu 6 rozporządzenia z dnia 13-go grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem.

Na zasadzie art. 6 i 21 rozporządzenia Ministra Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U R. P. Nr. 51, poz. 314) i ustawy z dn. 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancji i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozdział „a) przywóz“ paragrafu 6 przepisów z dn. 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 11, poz. 64) uzupełnia się przez dodanie nowego punktu (dziewiątego) następującej treści:

„9) Opium surowe, opium lecznicze, haszysz, morfina, kokaina, heroina, wszelkie ich sole i przetwory, oraz te pochodne, które na podstawie badań naukowych będą uznane w drodze rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia) za wywołujące szkodliwe skutki dla zdrowia, wolno sprowadzać z zagranicy tylko za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu wydanem w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych (Gen. Dyr. Służby Zdrowia) z zachowaniem warunków, w tem zezwoleniu zastrzeżonych“.

§ 2. Rozdział „b) wywóz“ tegoż paragrafu 6 przepisów o postępowaniu celnem uzupełnia się przez dodanie nowego (trzeciego) punktu tej treści:

„3) Opium surowe, opium lecznicze, opium do palenia i jego odpadki (dross i t. p.), haszysz, morfina, kokaina, heroina, wszelkie ich sole i przetwory, oraz te pochodne, które na podstawie badań naukowych będą uznane w drodze rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Gen. Dyr. Służby Zdrowia) za wywołujące szkodliwe skutki dla zdrowia, można wywozić zagranicę tylko za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu, wydanem w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych (Gen. Dyr. Służby Zdrowia) z zachowaniem warunków, w tem zezwoleniu zastrzeżonych“.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 3 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 790).

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dnia 10.V 1924 r. Nr. 39, poz. 420).

374.

OKÓLNIK T. 77

w sprawie cienia piór stalowych do pisania.

Departament Ceł wyjaśnia, że według poz. 216 p. 2 podlegają cieniu nietylko pióra stalowe dopisania (stalówki) ostatecznie wykończone, lecz i pióra takie z niewielkiemi brakami w ich wykończeniu, jak czyszczenie, galwanizowanie, przecinanie końców i t. p.

Warszawa, dnia 12 maja 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Dzierzgowski.
Dyrektor Departamentu Ceł.

375

OKÓLNIK T. 79

w sprawie specyfików farmaceutycznych dozwolonych do przewozu podlegających opłacie cła według poz. 113. p. 1 taryfy celnej.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie, Wilnie, Gdańsku i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W Y K A Z

(ciąg dalszy, p. okólnik T. 27, 28, 48 i 58).

Acidol Pepsin starke I (tabletki)—Akt. Gesel. f. anilin Fabr. „Agfa" w Berlinie.
† Agobilin (tabletki) — Gehe et Cie w Dreznie.
† Alival (tabletki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Amphotropin (tabletki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Antithyreoidin-Moebius (płyn w ampułkach) — E. Merck w Darmsztadzie.
† Antithyreoidin-Moebius (tabletki)— E. Merck w Darmsztadzie.
† Arthigon (płyn) — Chemische Fabrik auf Aktien d. E. Schering w Berlinie.
Bromalin (tabletki) — E. Merck w Darmsztadzie.
Bromipin (tabletki) — E. Merck w Darmsztadzie.
† Caseosan (ampułki) — Chemische Fabrik v. Heyden w Radebeul Dresden.
† Citarin (tabletki)—Fabryka barwników d. Fr. Bayer et Cie w Leverkusen (Niemcy).
†† Cyarsal (roztwór w ampułkach) — J. D. Riedel w Berlinie.
† Dermatol (tabletki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
†† Digalen (granulki) — Hoffmann La Roche w Bazylei.
†† Digalen (płyn) — Hoffmann La Roche w Bazylei.
†† Digalen (płyn w ampułkach) — Hoffmann La Roche w Bazylei.
†† Digalen (tabletki) — Hoffmann La Roche w Bazylei.
† Dijodyl (kapsułki) — J. D. Riedel w Berlinie.
Diplosal (tabletki) — C. F. Boehringer et Soehne w Mannheim.
†† Dormiol płynny — Aktiengesellschaft Kalle et C-ie w Biebrich n/R.
Eumonol (tabletki) — E. Merck w Darmsztadzie.
Ferrophytine (granulki) — „Ciba" w Bazylei.
† Ferro-Sajodin (tabletki) — Fabryki barwników d. Fr. Bayer w Leverkusen i d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Fibrolysin (czopki) — E. Merck w Darmsztadzie.
† Fibrolysin (roztwór w ampułkach)—E. Merck w Darmsztadzie.
† Fibrolysin (roztwór do oczu) — E. Merck W Darmsztadzie.
† Gardan (tabletki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
Guttaplast (kauczukowy plaster lepki na gazie) — P. Beiersdorf et C-ie A. G. w Hamburgu.
† Hexal (tabletki) — J. D. Riedel w Berlinie.
† Hexophan (tabletki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
Insulin (preparat organo-terapeutyczny) ze znakiem towarowym A B wyrobu wyłącznie—The British Drugg Housse L-ted w Londynie.
† Jodfortan (tabletki) — Chem. Fabr. Arthur Jaffe w Berlinie.
† Jodipin (ampułki) — E. Merck w Darmsztadzie.
† Jodipin (tabletki) — E. Merck w Darmsztadzie.
† Jodostarin (tabletki) — Hoffmann La Roche w Bazylei.
† Lactophenin (tabletki) — C. F. Boehringer et Soehne w Mannheim.
Leukoplast (kauczukowy plaster lepki na płótnie)—P. Beiersdorf et C-ie A. G. w Hamburgu.
† Luminal (tabletki) —Fabr. barwników d. Fr. Bayer et C-ie w Leverkusen.
† Luminal-natrium (tabletki) — Fabr. barwników d. Fr Bayer et C-ie w Leverkusen.
† Magnesium-perhydrol (tabletki) — E. Merck w Darmsztadzie.
Magnocid (tabletki) — E. Merck w Darmsztadzie.
Magnocid - Glycerin pasta — E. Merck w Darmsztadzie.
† Melubrin (tabletki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Neo-Bornyval (kapsułki) — J. D. Riedel w Berlinie.
† Neu-Cesol (roztwór w ampułkach) — E. Merck w Darmsztadzie.
† Neu-Cesol (tabletki) — E. Merck w Darmsztadzie.
† Neuronal (tabletki) — Kalle et C-ie A. G. w Biebrich n/R.

† Novalgin (tabletki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Novocain (tabletki D.) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
†† Novocain - Suprarenin Lösung E. (ampułki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
†† Optarson (ampułki) — Fabryka barwników d. F. Bayer et C-ie w Leverkusen (Niemcy).
† Orexin (tabletki) — Kalle et C-ie w Biebrich n/R.
† Phlogetan — „Norgine" Aussig-Wiedeń.
† Pyramidon bicamphoricum (tabletki)—Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Pyramidon salicylicum (tabletki) —Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Rivanol (tabletki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Sabromin (tabletki) — Fabryka barwników d. F. Bayer w Leverkusen i d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Sajodin (tabletki) — Fabryka barwników d. F. Bayer w Leverkusen i d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
† Salipyrin (tabletki)— J. D. Riedel w Berlinie.
† Scavuline (pigułki) — P. Barret Sukc. A. Gablin w Paryżu.
Sedobrol (tabletki) — Hoffmann La Roche w Bazylei.
† Silistren — Fabryka barwników d. Fr. Bayer et C-ie w Leverkusen (Niemcy).
†† Solarson (amułki) — Fabryka barwników d. Fr. Bayer et C-ie w Leverkusen (Niemcy).
† Stypticin (tabletki) — E. Merck w Darmsztadzie.
Stypticin (wata 30%) — E. Merck w Darmsztadzie.
†† L. Suprareninhydrochlor. synthet. (ampułki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
Thé Chambard — „Sicre" w Paryżu.
Thiocol (tabletki) — Hoffmann La Roche w Bazylei.
† Valyi (perły) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.
†† Veronal (tabletki) — Fabryka barwników d. Fr. Bayer w Leverkusen (Niemcy).
†† Veronal-natrium (tabletki) — Fabryka barwników d. Fr. Bayer w Leverkusen (Niemcy).

Według poz. 110 p. 1.

† Albargin (tabletki) — Farbwerke d. Meister Lucius i Brüning w Hoechst n/M.

Według poz. 178 p. 3.

Stypticin (gaza 30%) — E. Merck w Darmsztadzie.

Jednocześnie zaznacza się, że przy wwozie specyfików Paveron—ampułki i Paveron—comprimees, firmy Boulanger et Dausse w Paryżu (okóln. T. 27), Dialecetin — tabletki, Didiol—tabletki, Hemypnon — tabletki, firmy „Ciba" w Bazylei, Narcophin — roztwór w ampułkach, C. F. Boehringer et Soehne w Mannheimie, Paramorphan — roztwór w ampułkach, firmy Knoll et Cie w Ludwigshafen (okólnik T. 58), ze względu na zawartość w nich środków odurzających, należy stosować warunki wyszczególnione w postanowieniach Międzynarodowej Konwencji Opiumowej (okólnik T. 28).

Specyfiki: Chlorosan Buergi (okóln. T. 48), Enesol — ampułki, Plavicid - Resorbin, Histegonol — ampułki, Maltanin — tabletki i Syr. Colae Compos, Hell (okólnik T. 58) należy skreślić w wykazach wymienionych okólników i traktować jako do przywozu niedozwolone.

Specyfiki: Choleval Bolus i Choleval — tabletki, firmy E. Merck w Darmsztadzie należy skreślić w wykazie okólnika T. 48, pozostawiając ich w wykazie okólnika T. 58, przyczem stosować pozycję taryfy celnej wskazaną w tym ostatnim okólniku. Należy skreślić również w wykazie okólnika T. 58 specyfik „Mitigal" firmy E. Schering, zamieniając go — „Mitigal" firmy Fabryka barwników d. Fr. Bayer et Cie w Leverkusen.

Warszawa, dnia 26 kwietnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Dzierzgowski.

Dyrektor Departamentu Ceł.

Sprawy budżetowe.

376.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 11 kwietnia 1924 r.

o prowizorjum budżetowem na czas od 1 kwietnia do 30 czerwca 1924 r.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do otwierania kredytów na wydatki państwowe w czasie od 1 kwietnia do 30 czerwca 1924 r. do wysokości kredytów, przyznanych w ustępie 1 art. 1 i w art. 2 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. o prowizorjum budżetowem na czas od 1 stycznia do 31 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 27), oraz do wysokości ¼ kwot, ustalonych w art. 1 i w ustępie 1 art. 3 projektu ustawy o dodatkowych kredytach w budżecie na rok 1924 (Pierwsza dodatkowa ustawa skarbowa), z tem ograniczeniem, że wszystkie wydatki z wyjątkiem wydatków osobowych nie mogą przekraczać w markach granicy, określonej wartością franka złotego (art. 2 i 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe—Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044), przyczem przyjmuje się, iż frank złoty odpowiada dziesięciu tysiącom marek preliminarza budżetowego na rok 1924 i 1 złotemu, w którym preliminowano wydatki w projekcie pierwszej dodatkowej ustawy skarbowej na rok 1924.

Otwieranie kredytów, nie objętych preliminarzem na rok 1924, względnie pierwwszą dodatkową ustawą skarbową, może nastąpić tylko na wniosek Ministra Skarbu, zatwierdzony w drodze ustawodawczej, pod warunkiem, że równocześnie zostaną otwarte nowe wystarczające źródła pokrycia.

Art. 2. Wymienione w art. 1 wydatki państwowe mają być dokonywane na poczet konstytucyjnie mającego się zatwierdzić budżetu na rok 1924.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do pokrycia wydatków państwowych w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 1924 roku dochodami państwowemi, przewidzianemi w preliminarzu na rok 1924, oraz w pierwszej dodatkowej ustawie skarbowej na rok 1924 przy uwzględnieniu podwyżki dochodów, oraz dochodami, opartemi na nowych tytułach prawnych.

Art. 4. Wykonanie niniejpszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1924 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S Wojciechowski.
Prezes Rady Mnistrów
i Ministra Skarbu:
(—) W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dnia 14.V 1924 r. Nr. 40, poz. 422).

Pożyczki państwowe.

377

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 maja 1924 r.

o zabezpieczeniu środków, potrzebnych na oprocentowanie i umorzenie zagranicznej 7% pożyczki w lirach włoskich oraz utworzenie funduszu rezerwowego.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 marca 1924 r. o wypuszczeniu zagranicznej 7% pożyczki w lirach włoskich (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 257) oraz zarządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. uzupełniającego rozporządzenia z dnia 13 marca 1924 r. o wypuszczeniu zagranicznej 7% pożyczki w lirach włoskich (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 338) zarządza się co następuje:

§ 1. Z ogólnych dochodów Państwowego Monopolu Tytoniowego i administracji skarbowej tytoniowej przedewszystkiem wydzielane będą środki potrzebne na oprocentowanie i umorzenie zagranicznej 7% pożyczki w lirach włoskich oraz utworzenie funduszu rezerwowego, przyczem środki te na inne cele użyte być nie mogą.

§ 2. Począwszy od 1924 r. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytuniowgo wykazywać będzie przez cały czas trwania spłaty pożyczki corocznie w planie finansowym, przedkładanym Ministrowi Skarbu do zatwierdzenia, po myśli § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1923 r. w przedmiocie organizacji Państwowego Monopolu Tytoniowego (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 507), kwoty potrzebne w danym roku obrachunkowym na oprocentowanie i umorzenie pożyczki.

§ 3. Począwszy od 1924 r. przez czasokres 10 lat Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wykazywać będzie w pomienionym w § 2 niniejszego rozporządznia planie finansowym kwoty potrzebne na utworzenie funduszu rezerwowego pożyczki, w myśl § 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 marca 1924 roku o wypuszczeniu zagranicznej 7% pożyczki w lirach włoskich (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 257).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 15.V 1924 r. Nr .41, poz. 438).

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT.

I. Pan Minister Grabski, przesłał pod adresem p. Wł. Kozłowskiego, Prezesa Stowarzyszenia Urzędników Skarbowych Rzeczypospolitej Polskiej, pismo następującej treści:

„Gorący udział, z jakim odnieśli się urzędnicy skarbowi do akcji subskrypcyjnej na rzecz Banku Polskiego, a który znalazł swój wyraz w pokaźnej ilości subskrybowanych przez nich akcji Banku, zniewala mnie do wyrażenia skarbowcom w osobie Pana Prezesa mego szczerego uznania i podziękowania za wysoce obywatelskie stanowisko w tej sprawie“.

(—) Wł. Grabski.

II. Zarząd Centralny Stowarzyszenia przedsięwziął prace w następujących sprawach:

1) celem propagowania koniecznej koniecznej oszczędności pośród urzędników skarbowych, zostaną utworzone przy każdem Kole Stowarzyszenia (Koła Okręgowe i miejscowe), Oddziały Kasy Pożyczkowo-Oszczędnościowej pracowników skarbowych, funkcjonującej obecnie w Warszawie.

Statut tej Kasy zezwala na otwieranie Oddziałów na obszarze całej Rzeczypospolitej, a poza Warszawą Stowarzyszenie posiada 115 Kół miejscowych;

2) dla poparcia działalności „Czerwonego Krzyża“, oraz „Stowarzyszenia Ligi Obrony Powietrznej Państwa“ — zamierza się wydać odezwę do skarbowców, aby gremjalnie wstępowali do tych organizacji w charakterze członków;

3) Zarząd zbiera ofiary na powodzian, przyczem pierwsze wpłaty od urzędników skarbowych Wydziału Bilansowego Izby Skarbowej w Warszawie i III Urzędu Skarbowego w Warszawie w łącznej kwocie 150 złotych (270.000.000 mkp.), zostały przekazane już do dyspozycji Czerwonego Krzyża.

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. Nr. 24529. 14-V. 1924 r.